

Arrest

nr. 232 328 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 mei 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 20 november 2018 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.05.2018 werd ingediend door:

[…]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

- Een beslissing van de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat aan de referentiepersoon een inkomensvervangende tegemoetkoming van 14287,86 euro per jaar wordt toegekend (1190,66 euro/maand) vanaf 4 november 2017.

- Loonfiches en arbeidscontracten op naam van betrokkene waaruit blijkt dat mijnheer interimarbeid heeft verricht.

Uit voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische referentiepersoon heden over een gehandicaptenuitkering beschikt, meer bepaald een inkomensvervangende tegemoetkoming. Deze tegemoetkomingen aan personen met een handicap kunnen echter niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De inkomsten bestaan immers integraal uit sociale bijstand conform de wet van 27 februari 1987 met betrekking tot de tegemoetkomingen aan personen met een handicap waarvan de betaling wordt verzekerd door de federale overheid. De wetswijziging van 4 mei 2016 de draagwijdte van de bepaling in artikel 40 ter, §2, alinea 2, niet veranderd. Uit de voorbereidingen van deze wet blijkt immers niet dat de wetgever de bedoeling had om het principe achter de bestaansmiddelen, dewelke niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger, te wijzigen. (zie auditorsverslag nr A/A.222.406/XIV-37.443 Code: V-16-CP dd.22.02.2018 en auditorsverslag A/A.222.517/XIV-37.452 Code: V-16-CP dd.22.02.2018). Verder betreffende de bestaansmiddelen die betrokkene zelf verwerft uit tewerkstelling, deze kunnen evenmin in aanmerking worden genomen. Immers, het is de referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (zie Arest RvS 240.164 van 12 décembre 2017) De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“3.3. De middelen Geput uit de schending van artikel 40bis & ter Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel; aangezien de bestreden beslissing in essentie voorhoudt dat de een inkomensvervangende tegemoetkoming van de Belgische echtgenote van verzoeker als persoon met

een handicap niet in aanmerking mag genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen; aangezien als algemene regel de gezinshereniging met onderdanen van derde landen of Belgen onderworpen is aan de voorwaarde dat de gezinshereniger beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen; aangezien bij de beoordeling van die bestaansmiddelen wordt “geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering “ ; aangezien die formulering op verschillende manieren kan worden geïnterpreteerd; aangezien ofwel uit de berekening alle aanvullende bijstandsstelsels moeten worden uitgesloten ofwel alleen die welke in de wet uitdrukkelijk worden opgesomd; aangezien de tegemoetkomingen voor personen met een handicap door de wet niet uitdrukkelijk worden uitgesloten, maar maken deel uit van een aanvullend bijstandsstelsel, de zogenaamde residuaire regelingen; aangezien dan ook bij de berekening van de voldoende bestaansmiddelen wel rekening moet gehouden worden met de federale tegemoetkomingen aan personen met een handicap op voorwaarde dat zij minstens 120% van het leefloon bedragen; aangezien dit in casu het geval is én bovendien kan opgemerkt worden dat verzoeker én zijn echtgenote geen woonlasten hebben én verzoeker zelf ook al inkomsten uit tewerkstelling in dienstverband heeft; aangezien het feit om niet alle inkomsten in aanmerking te nemen die personen met een handicap ontvangen, met inbegrip van de sociale bijstand, een inbreuk betekent op de beginselen van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van personen met een handicap; aangezien de Europese Commissie een standpunt heeft ingenomen in dit dossier en aanbeveelt om rekening te houden met de bestaansmiddelen van het gezinlid dat het voorwerp van de gezinshereniging uitmaakt en niet uitsluitend met die van de referentiepersoon met een handicap (Mededeling van 3 april 2014 van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/ EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 def., punt 4.4.); dat aldus de thans bestreden beslissing eveneens dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloot is; dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 20.11.18 dan ook niet alleen ook artikel 40bis & ter Vreemdelingenwet schendt doch ook niet ten genoegte van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

2.1.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld: “Deze tegemoetkomingen aan personen met een handicap kunnen echter niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De inkomsten bestaan immers integraal uit sociale bijstand conform de wet van 27 februari 1987 met betrekking tot de tegemoetkomingen aan personen met een handicap waarvan de betaling wordt verzekerd door de federale overheid. De wetswijziging van 4 mei 2016 de draagwijdte van de bepaling in artikel 40 ter, §2, alinea 2, niet veranderd. Uit de voorbereidingen van deze wet blijkt immers niet dat de wetgever de bedoeling had om het principe achter de bestaansmiddelen, dewelke niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger, te wijzigen. (...)”

De Raad van State heeft in zijn arresten met nrs. 243.962 en 243.963 van 18 maart 2019 uiteengezet dat “artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet toelaat de IVT uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon”. Dit werd later nogmaals bevestigd door de Raad van State, onder meer in zijn arresten met nrs. 245.601 van 1 oktober 2019 en 246.019 van 7 november 2019.

Ter terechtzitting gewezen op het feit dat de Raad van State inmiddels deze discussie op duidelijke wijze heeft beslecht, verklaren de partijen daarover geen opmerkingen te hebben.

De argumentatie in de nota met opmerkingen, wat betreft dit motief, is gesteund op rechtspraak die aan het hogergenoemde standpunt van de Raad van State voorafgaat en heeft geen invloed op hogerstaande vaststelling.

Door de inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) niet in aanmerking te nemen, schendt de bestreden beslissing artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het niet in aanmerking nemen van deze middelen is *in casu* determinerend en tast de draagkracht van de motivering in zijn geheel aan.

Het enig middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT